

"মৰমৰ সন্তানসকল – তোমালোক এতিয়া পূজাৰীৰ পৰা পূজ্য হৈ আছে, পূজ্য পিতা তোমালোকক নিজৰ সমান পূজ্য কৰি তুলিবলৈ আহিছে"

প্ৰশ্ন: তোমালোক সন্তানসকলৰ কোনটো দৃঢ় বিশ্বাস আছে?

উত্তৰ: তোমালোকৰ দৃঢ় বিশ্বাস আছে যে আমি জীৱন্তে পিতাৰ পৰা সম্পূৰ্ণ উত্তৰাধিকাৰ লৈহে এৰিম। বাবাৰ স্মৃতিত এই পুৰণা শৰীৰ এৰি পিতাৰ লগত যামগৈ। বাবাই আমাক ঘৰৰ সহজ মাৰ্গ দেখুৱাই আছে।

গীত: ওঁম নমো শিৱায়ৈ.....

ওঁম শান্তি।ওঁম শান্তি। ওঁম শান্তি বুলিতো বহুত মনুষ্যই কৈ থাকে। সন্তানসকলেও কয়, ওঁম শান্তি। ভিতৰত যি আত্মা আছে – সেই আত্মাই কয় ওঁম শান্তি। কিন্তু আত্মাসকলেতো যথার্থ ৰীতিৰে নিজক নাজানেই আৰু পিতাকো নাজানে। যদিও আহ্বান কৰে কিন্তু পিতাই কয় - মই যি হওঁ, যেনেকুৱা হওঁ যথার্থ ৰীতিৰে মোক কোনেও নাজানে। এওঁ (ব্ৰহ্মায়ে) কয় - মই নিজক জনা নাছিলোঁ যে মই কোন হওঁ, ক'ৰ পৰা আহিছোঁ! আত্মাতো মেল (পুৰুষ) হয় নহয় জানো। সন্তান হয়। ফাদাৰ (পিতা) হৈছে পৰমাত্মা। গতিকে আত্মাসকল পৰম্পৰ ব্ৰাদাৰ্চ (ভাতৃ) হৈ গ'ল। আকৌ শৰীৰত অহাৰ কাৰণে কাৰোবাক মেল (পুৰুষ) কাৰোবাক ফিমেল (স্ত্ৰী) বুলি কয়। কিন্তু যথার্থতে আত্মা কি, এইটো কোনো মনুষ্য মাত্ৰই নাজানে। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে এইটো ন'লেজ (জ্ঞান) পোৱা যিটো আকৌ তোমালোকে লগত লৈ যোৱা। তাত এইটো ন'লেজ থাকে, আমি আত্মা হওঁ এই পুৰণা শৰীৰ এৰি অন্য এটা লওঁ। আত্মাৰ পৰিচয় লগত লৈ যায়। প্ৰথমেতো আত্মাকো নাজানিছিল। আমি কেতিয়াৰ পৰা ভূমিকা পালন কৰোঁ, একোৱে জনা নাছিল। এতিয়ালৈকেও কোনো কোনোৱে নিজক সম্পূৰ্ণকৈ চিনি নাপায়। স্থূল ৰূপত জানে আৰু স্থূল লিঙ্গ ৰূপকেই স্মৰণ কৰে। মই আত্মা বিন্দু হওঁ। পিতাও বিন্দু হয়, সেইটো ৰূপত স্মৰণ কৰিব, এনেকুৱা বহুত কম আছে। বুদ্ধি ক্ৰমানুসৰি হয় নহয় জানো। কোনোৱেতো ভালদৰে বুজি আনকো বুজাবলৈ লাগি যায়। তোমালোকে বুজোৱা নিজক আত্মা বুলি বুজিব আৰু পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে। তেৱেঁই পতিত-পাৱন হয়। প্ৰথমেতো মনুষ্যৰ আত্মাৰেই পৰিচয় নাই, গতিকে সেয়াও বুজাবলগীয়া হয়। যেতিয়া নিজে আত্মা বুলি নিশ্চয় হ'ব তেতিয়া পিতাকো জানিব পাৰিব। আত্মাকেই চিনি নাপায় সেইকাৰণে পিতাকো সম্পূৰ্ণকৈ জানিব নোৱাৰে। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে জানা আমি আত্মা বিন্দু হওঁ। ইমান সূক্ষ্ম আত্মাত ৪৪ জন্মৰ ভূমিকা নিহিত হৈ আছে, এয়াও তোমালোকে বুজাবলগীয়া হয়। নহ'লে কেৱল কয় যে জ্ঞান বহুত ভাল। ভগৱানক লগ পোৱা বহুত ভাল মাৰ্গৰ বিষয়ে শুনায়। কিন্তু মই কোন হওঁ, পিতা কোন হয়, এইটো নাজানে। কেৱল ভাল ভাল বুলি কৈ দিয়ে। কোনোবাইতো আকৌ এনেকৈও কয় যে এওঁলোকেতো নাস্তিক কৰি দিয়ে। তোমালোকে জানা - জ্ঞানৰ বোধ শক্তি কাৰোৱেই নাই। তোমালোকে বুজোৱা - এতিয়া আমি পূজ্য হৈ আছে। আমি কাৰো পূজা নকৰোঁ কিয়নো যিজন সকলোৰে পূজ্য উচ্চতকৈও উচ্চ ভগৱান, তেওঁৰ আমি সন্তান। তেওঁ হয়ই পূজ্য পিতাশ্ৰী। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে জানা - পিতাশ্ৰীয়ে আমাক নিজৰ সমান কৰি লৈ পঢ়াই আছে। সকলোতকৈ উচ্চতকৈ উচ্চ পূজ্য এজনেই, তেওঁৰ বাহিৰে আন কোনেও পূজ্য কৰি তুলিব নোৱাৰে। পূজাৰীয়ে নিশ্চয় পূজাৰী কৰিয়ে তুলিব। জগতত সকলোৱেই পূজাৰী। তোমালোকে এতিয়া পূজ্যক পাইছা, যিয়ে নিজৰ সমান কৰি গঢ়ি আছে। তোমালোকক পূজা কৰাৰ পৰা মুক্ত কৰি দিছে। নিজৰ লগত লৈ যায়। এইখন ছিঃ ছিঃ সৃষ্টি। এইখন হৈছেই মৃত্যুলোক। ভক্তি আৰম্ভই তেতিয়া হয় যেতিয়া ৰাৱণ ৰাজ্য হয়। পূজ্যৰ পৰা পূজাৰী হৈ যায়। আকৌ পূজাৰীৰ পৰা পূজ্য কৰি তুলিবলৈ পিতা আহিবলগীয়া হয়। এতিয়া তোমালোক পূজ্য দেৱতা হৈ আছে। আত্মাই শৰীৰৰ দ্বাৰা ভূমিকা পালন কৰে। এতিয়া পিতাই আমাক পূজ্য দেৱতা কৰি গঢ়ি আছে, আত্মাক পবিত্ৰ কৰি তুলিবৰ কাৰণে। গতিকে তোমালোক সন্তানসকলক যুক্তি (উপায়) দিছে - পিতাক স্মৰণ কৰিলে তোমালোক পূজাৰীৰ পৰা পূজ্য হৈ যাবগৈ কিয়নো সেই পিতা হৈছে সকলোৰে পূজ্য। যিসকল আধাকল্প পূজাৰী হয়, তেওঁলোক পুনৰ আধাকল্প পূজ্য হয়। এইটোও ড্ৰামাত (নাটকত) পাৰ্ট (ভূমিকা) আছে। ড্ৰামাৰ আদি-মধ্য-অন্তক কোনেও নাজানে। এতিয়া পিতাৰ দ্বাৰা তোমালোক সন্তানসকলে জানা আৰু আনকো বুজোৱা। প্ৰথম প্ৰথম মুখ্য কথা এইটো বুজাব লাগে - নিজক আত্মা বিন্দু বুলি বুজা। আত্মাৰ পিতা সেইজন নিৰাকাৰ, সেই ন'লেজফুলেই (জ্ঞানেৰে পৰিপূৰ্ণজনেই) আহি পঢ়ায়। সৃষ্টিৰ আদি-মধ্যৰ-অন্তৰ ৰহস্য বুজায়। পিতা এবাৰে আহে। তেওঁক জানিবও এবাৰেই লাগে। আহেও এবাৰেই সংগমযুগত। তেওঁ আহি পুৰণি পতিত সৃষ্টিক পাৱন কৰি তোলে। এতিয়া পিতা ড্ৰামাৰ প্লেন (পৰিকল্পনা) অনুসৰি আহিছে। কোনো নতুন কথা নহয়। কল্পই কল্পই এনেকৈয়ে আহোঁ। এক চেকেণ্ডো অগা-পিছা হ'ব নোৱাৰে। তোমালোক সন্তানসকলৰ অন্তৰে মানি লয় যে বাবাই আমাক আত্মাসকলক সঁচা জ্ঞান দি আছে, পুনৰ কল্পৰ পাচতো পিতা আহিব লাগিব। পিতাৰ দ্বাৰা এই সময়ত যি জানিছা সেয়া

পুনৰ কল্পৰ পাচত জানিবা। এইটোও জানা যে এতিয়া পুৰণি সৃষ্টিৰ বিনাশ হ'ব আকৌ আমি সত্যযুগত আহি নিজৰ ভূমিকা পালম কৰিম। সত্যযুগী স্বৰ্গবাসী হ'মগৈ। এইটোতো বুদ্ধিত স্মৃতি আছে নহয় জানো। স্মৃতি থাকিলে আনন্দও থাকে। ষ্টুডেন্ট লাইফ (বিদ্যার্থী জীৱন) হয় নহয় জানো। আমি স্বৰ্গবাসী হ'বলৈ পঢ়ি আছেঁ। এইটো আনন্দ স্থায়ী হৈ থকা উচিত, যেতিয়ালৈকে ষ্টাডী সম্পূৰ্ণ নহয়। পিতাই বুজাই আছে যে ষ্টাডী তেতিয়াহে সম্পূৰ্ণ হ'ব যেতিয়া বিনাশৰ বাবে সামগ্ৰী তৈয়াৰ হ'ব। তেতিয়া তোমালোকে বুজি পাই যাবা যে জুই নিশ্চয় লাগিব। প্ৰস্তুতিতো চলি থাকে নহয় জানো। ইজন সিজনৰ ওপৰত কিমান গৰম (উত্তেজিত) হৈ থাকে। চাৰিওফালে ভিন্ন ভিন্ন প্ৰকাৰৰ সেনা আছে। সকলোৱে যুঁজিবৰ কাৰণে সাজু হৈ থাকে। কিবা নহয় কিবা এনেকৈ প্ৰতিবন্ধকতা আনে যে যুদ্ধ নিশ্চয় লাগিব। কল্পৰ পূৰ্বৰ দৰে বিনাশতো হ'বই। তোমালোক সন্তানসকলে দেখিবা। আগতেও সন্তানসকলে দেখিছা যে জুইৰ ফিৰিঙতিৰ (সাধাৰণ কথাৰ পৰা) পৰা কিমান যুদ্ধ হৈছিল। ইজনে সিজনক ভীতিগ্ৰস্ত কৰি থাকে যে এনেকুৱা নকৰিবা নহ'লে আমি এই বোমা হাতত তুলি ল'বলগীয়া হ'ব। মৃত্যু যেতিয়া সন্মুখত আহি যায় তেতিয়া তৈয়াৰ নকৰাকৈ থাকিব নোৱাৰে। পূৰ্বেও যুদ্ধ লাগিছিল তেতিয়াও বোমা নিষ্ক্ষেপ কৰিছিল। নিয়তি (ড্ৰামা অনুসৰি হ'বলগীয়া) নহয় জানো। এতিয়াতো হাজাৰ হাজাৰ বোমা আছে।

তোমালোক সন্তানসকলে এইটো নিশ্চয় বুজাব লাগে যে এতিয়া সকলোকে উভতাই লৈ যাবলৈ পিতাৰ আগমন হৈছে। সকলোৱে আহ্বান কৰি আছে, হে পতিত-পাৱন আহ। এই ছিঃ ছিঃ সৃষ্টিৰ পৰা আমাক পবিত্ৰ সৃষ্টিলৈ লৈ যোৱা। তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে পবিত্ৰ সৃষ্টি হৈছে দুখন - মুক্তি (শান্তিধাম) আৰু জীৱন মুক্তি (সুখধাম)। সকলো আহ্বা পবিত্ৰ হৈ মুক্তিধামলৈ গুচি যাব। এই দুখধাম বিনাশ হৈ যাব, যিখনক মৃত্যুলোক বুলি কোৱা হয়। প্ৰথমে অমৰলোক আছিল, পুনৰ পৰিচ্ৰমা কৰি এতিয়া মৃত্যুলোকলৈ আহিলা। পুনৰ অমৰলোকৰ স্থাপনা হয়। তাত কোনো অকাল মৃত্যু নহয় সেইকাৰণে সেইখনক অমৰলোক বুলি কোৱা হয়। শাস্ত্ৰততো যদিও শব্দবোৰ উল্লেখ আছে, কিন্তু যথার্থ ৰীতিৰে কোনেও বুজি নাপায়। এইটোও তোমালোকে জানা যে এতিয়া বাবাৰ আগমন হৈছে। মৃত্যুলোকৰ বিনাশ নিশ্চয় হ'ব। এইটো 100 পাৰচেণ্ট চাৰ্টেন (এশ শতাংশই নিশ্চিত)। পিতাই বুজাই আছে যে নিজ আহ্বাক যোগবলেৰে পবিত্ৰ কৰি তোলা। মোক স্মৰণ কৰা তেতিয়া বিকৰ্ম বিনাশ হৈ যাব। কিন্তু এইটোও সন্তানসকলে স্মৰণ কৰিব নোৱাৰে। পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ অথবা ৰাজ্য-ভাগ্য ল'বলৈ পৰিশ্ৰমতো কৰিব লাগে নহয় জানো। যিমান দূৰ সম্ভৱ স্মৃতিত থাকিব লাগে। নিজক চাব লাগে - কিমান সময় মই স্মৃতিত থাকোঁ আৰু কিমানক স্মৃতি সোঁৱৰাই দিওঁ? মনমনাভৱ, ইয়াক মন্ত্ৰ বুলিও ক'ব নোৱাৰি, এয়া হৈছে পিতাৰ স্মৃতি। দেহ-অভিমান ত্যাগ কৰিব লাগে। তোমালোক আহ্বা হোৱা, এয়া তোমালোকৰ ৰথ (শৰীৰ), ইয়াৰ দ্বাৰা তোমালোকে কিমান কৰ্ম কৰা। সত্যযুগত তোমালোক দেৱী-দেৱতা হৈ কেনেকৈ ৰাজত্ব কৰা পুনৰ তোমালোকে সেয়াই অনুভৱ কৰিবা। সেই সময়ততো প্ৰেক্ষিকেলত (ব্যৱহাৰিক ৰূপত) আহ্বা-অভিমानी হৈ থকা। আহ্বাই ক'ব - মোৰ এই শৰীৰ বৃদ্ধ হ'ল, এইটো এৰি নতুন ল'ম। দুখৰ কথাই নাই। ইয়াততো শৰীৰ যাতে এৰিবলগীয়া নহয় তাৰ কাৰণেও কিমান ডাক্তৰৰ দৰব আদিৰে প্ৰয়াস কৰে। তোমালোক সন্তানসকলে বেমাৰ আদিতো পুৰণা শৰীৰৰ প্ৰতি কেতিয়াও বিৰক্ত হ'ব নালাগে কিয়নো তোমালোকে বুজি পোৱা যে এই শৰীৰতে জীয়াই থাকি পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ ল'ব লাগে। শিৱবাবাৰ স্মৃতিৰেহে পবিত্ৰ হৈ যাবাগৈ। এয়া হৈছে পৰিশ্ৰম। কিন্তু প্ৰথমেতো আহ্বাক জানিব লাগিব। মুখ্যতঃ তোমালোকৰ হৈছেই স্মৃতিৰ যাত্ৰা। স্মৃতিত থাকোঁতে থাকোঁতে আমি আকৌ মূলবতনলৈ গুচি যাম। য'ৰ আমি নিবাসী হওঁ, সেইখনেই আমাৰ শান্তিধাম। শান্তিধাম, সুখধামক তোমালোকেহে জানা আৰু স্মৰণ কৰা। অন্য কোনেও নাজানে। যিসকলে কল্পৰ পূৰ্বে পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ লৈছিল, তেওঁলোকেই ল'ব।

মুখ্য হৈছে স্মৃতিৰ যাত্ৰা। ভক্তি মাৰ্গৰ যাত্ৰা এতিয়া শেষ হ'ব। ভক্তি মাৰ্গেই নাশ হৈ যাব। ভক্তি মাৰ্গ কি হয়? যেতিয়া জ্ঞান পাব তেতিয়াহে বুজিব। এনেকৈ ভাবে যে ভক্তিৰে ভগৱানক পোৱা যাব। ভক্তিৰ ফল কি দিব? একোৱেই নাজানে। তোমালোক সন্তানসকলে এতিয়া বুজি পোৱা যে পিতাই সন্তানসকলক নিশ্চয় স্বৰ্গৰ বাদশ্বাহীৰেই (সাম্ৰাজ্যৰেই) উত্তৰাধিকাৰ দিব। সকলোকে উত্তৰাধিকাৰ দিছিল, যথা ৰজা-ৰানী তথা প্ৰজা সকলো স্বৰ্গবাসী আছিল। পিতাই কয় - 5000 বছৰ পূৰ্বেও তোমালোকক স্বৰ্গবাসী কৰি তুলিছিলোঁ। এতিয়া পুনৰ তোমালোকক স্বৰ্গবাসী কৰি তোলা। পুনৰ তোমালোকে এনেকৈ 84 জন্ম ল'বা। বুদ্ধিত এইটো স্মৃতি থকা উচিত, পাহৰি যোৱা উচিত নহয়। পিতাৰ সৃষ্টিৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ যি ন'লেজ আছে সেয়া সন্তানসকলৰ বুদ্ধিতো নিগৰি থাকে। আমি কেনেকৈ 84 জন্ম লওঁ, এতিয়া পুনৰ বাবাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ লওঁ, অনেকবাৰ পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ লৈছোঁ, পিতাই কয় - যেনেকৈ লৈছিল পুনৰ লোৱা। পিতাইতো সকলোকে পঢ়াই থাকে। দৈৱীগুণ ধাৰণ কৰিবলৈও সাৱধান কৰি থকা হয়। নিজক নিৰীক্ষণ কৰিবলৈ সাক্ষী হৈ চোৱা উচিতযে মই কিমানলৈকে পুৰুষাৰ্থ কৰোঁ, কোনোবাই ভাবে যে মই বহুত ভাল পুৰুষাৰ্থ কৰি আছেঁ। প্ৰদৰ্শনী আদিৰ

ব্যৱস্থা কৰি থাকোঁ যাতে সকলোৱে গম পায় যে ভগৱান পিতাৰ আগমন হৈছে। বেচেৰা মনুষ্যসকল সকলো ঘোৰ নিদ্ৰাত শুই আছে। জ্ঞানৰ বিষয়ে কোনেও গমেই নাপায় গতিকে নিশ্চয় ভক্তিক উচ্চ বুলিয়েই বুজিব। আগতে তোমালোকৰো কিবা জ্ঞান আছিল জানো? এতিয়া তোমালোকে জানিছা, জ্ঞান সাগৰ পিতাই হয়, তেৱেঁই ভক্তিৰ ফল দিয়ে, যিসকলে বেছি ভক্তি কৰিছে, তেওঁলোকে বেছি ফল প্ৰাপ্ত কৰিব। তেওঁলোকেই উচ্চ পদ পাবলৈ ভালদৰে পঢ়ে। এইবোৰ কিমান মধুৰ কথা। বৃদ্ধা মাতৃসকলৰ বাবেও অতি সহজকৈ বুজায়। নিজক আত্মা বুলি বুজি পিতাক স্মৰণ কৰা। উচ্চতকৈ উচ্চ হৈছে ভগৱান শিৱ। শিৱ পৰমাত্মায়ে নমঃ বুলি কোৱা হয়, তেওঁ কয় – মামেকম্ (মনে মনে কেৱল মোক) স্মৰণ কৰা তেতিয়া তোমালোকৰ বিকৰ্ম বিনাশ হ’ব। বচ। অন্য কোনো কষ্ট নিদিয়। আগলৈ গৈ শিৱবাবাকো স্মৰণ কৰিবলৈ লাগি যাব। উত্তৰাধিকাৰতো ল’ব লাগিব, জীৱন্তে পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ লৈহে এৰিম। শিৱবাবাৰ স্মৃতিত শৰীৰ এৰি দিয়ে, তেতিয়া তেওঁ পুনৰ সংস্কাৰ লৈ যায়। স্বৰ্গত নিশ্চয় আহিব, যিমান যোগ সিমান ফল প্ৰাপ্ত হ’ব। মূল কথা হৈছে – চলোঁতে-ফুৰোঁতে যিমান দূৰ সম্ভৱ স্মৃতিত থাকিব লাগে। নিজৰ শিৱৰ বোজা আঁতৰাব লাগে, কেৱল স্মৃতিত থাকিব লাগে অন্য কোনো কষ্ট পিতাই নিদিয়। তেওঁ জানে আধাকল্পৰ পৰা সন্তানসকলে কষ্ট দেখিছে সেইকাৰণে এতিয়া আহিছোঁ, তোমালোকক উত্তৰাধিকাৰ ল’বৰ কাৰণে সহজ মৰ্গ দেখুৱাবলৈ। পিতাক কেৱল স্মৰণ কৰা। যদিও আগতেও স্মৰণ কৰিছিল। কিন্তু কোনো জ্ঞান নাছিল, এতিয়া পিতাই জ্ঞান দিছে যে এইটো ৰীতিৰে মোক স্মৰণ কৰিলে তোমালোকৰ বিকৰ্ম বিনাশ হ’ব। যদিও শিৱৰ ভক্তি জগতত বহুতে কৰে, বহুত স্মৰণ কৰে কিন্তু পৰিচয় নাই। এই সময়ত পিতা স্বয়ং আহি পৰিচয় দিয়ে যে মোক স্মৰণ কৰা। এতিয়া তোমালোকে বুজি পোৱা যে আমি যথা ৰীতি জানোঁ। তোমালোকে ক’বা – আমি বাপদাদাৰ ওচৰলৈ যাওঁ। পিতাই এই ভাগীৰথ (ব্ৰহ্মাৰ শৰীৰ) লৈছে, ভাগীৰথো প্ৰসিদ্ধ হয়, এওঁৰ দ্বাৰা বহি জ্ঞান শুনায়। এইটোও ডামাত পাট (ভূমিকা) আছে। কল্পই কল্পই এই ভাগ্যশালী ৰখত আহে। তোমালোকে জানা যে এওঁ সেইজনেই যাক শ্যাম সুন্দৰ বুলি কয়। এইটোও তোমালোকে বুজি পোৱা। মনুষ্যই আকৌ ‘অৰ্জুন’ নাম ৰাখি দিছে। এতিয়া পিতাই যথার্থ ৰূপত বুজায় – ব্ৰহ্মাৰ পৰা বিষ্ণু, বিষ্ণুৰ পৰা ব্ৰহ্মা কেনেকৈ হয়। সন্তানসকলৰ এতিয়া বোধ শক্তি আছে যে আমি ব্ৰহ্মাপুৰীৰ হওঁ আকৌ বিষ্ণুপুৰীৰ হ’মগৈ। বিষ্ণুপুৰীৰ পৰা ব্ৰহ্মাপুৰীলৈ আহিবলৈ ৪৪ জন্ম লাগে। এইটোও অনেক বাৰ বুজাইছোঁ যিটো তোমালোকে পুনৰ শূন্য। আত্মাক এতিয়া পিতাই কয় – কেৱল মামেকম্ স্মৰণ কৰা তেতিয়া তোমালোকৰ বিকৰ্ম বিনাশ হ’ব সেইকাৰণে তোমালোক আনন্দিতও হোৱা। এই এটা অন্তিম জন্ম পবিত্ৰ হ’লে আমি পবিত্ৰ সৃষ্টিৰ মালিক হ’মগৈ। তেন্তে কিয়নো পবিত্ৰ নহওঁ। আমি এজন পিতাৰ সন্তান ব্ৰহ্মাকুমাৰ কুমাৰী হওঁ, তৎসঙ্গেও সেই পাৰ্থিৱ (দৈহিক) বৃত্তি পৰিৱৰ্তন হ’বলৈ সময় লাগে। লাহে লাহে শেষৰ ফালে কৰ্মাতীত অৱস্থা হ’বগৈ। এই সময়ত কাৰোবাৰ কৰ্মাতীত অৱস্থা হোৱা অসম্ভৱ। কৰ্মাতীত অৱস্থা হৈ গ’লে তেতিয়াতো এই শৰীৰো নাথাকিব, ইয়াক এৰিব লাগিব। যুদ্ধ আৰম্ভ হৈ যাব, এজন পিতাবেই স্মৃতি থাকিব লাগে, ইয়াতেই পৰিশ্ৰম কৰিবলগীয়া হয়। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ, কল্পৰ পাচত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু গুডমৰ্ণিং। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-**

(১) সাফী হৈ নিজকে চাব লাগে যে মই কিমানলৈকে পুৰুষাৰ্থ কৰোঁ? চলোঁতে-ফুৰোঁতে, কৰ্ম কৰোঁতে কিমান সময় পিতাৰ স্মৃতিত থাকোঁ?

(২) এই শৰীৰৰ প্ৰতি কেতিয়াও বিতুষ্ট হ’ব নালাগে। এই শৰীৰতে জীয়াই থাকি পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ ল’ব লাগে। স্বৰ্গবাসী হোৱাৰ বাবে এইটো লাইফত (জীৱনত) সম্পূৰ্ণ ষ্টাডী (অধ্যয়ন) কৰিব লাগে।

বৰদান: মাষ্টৰ ৰচয়িতাৰ ষ্টেজৰ (স্থিতিৰ) দ্বাৰা আপদৰ সময়তো মনোৰঞ্জনৰ অনুভৱ কৰোঁতা সম্পূৰ্ণ যোগী হোৱা মাষ্টৰ ৰচয়িতাৰ স্থিতিত স্থিত হৈ থাকিলে বিকট আপদো মনোৰঞ্জনৰ এক দৃশ্য যেন অনুভৱ হ’ব। যেনেকৈ মহাবিনাশৰ আপদকো স্বৰ্গৰ গেট (দ্বাৰ) মুকলি কৰাৰ সাধন বুলি কোৱা, এনেকৈ যিকোনো প্ৰকাৰৰ সৰু-ডাঙৰ সমস্যা বা আপদ মনোৰঞ্জনৰ ৰূপত দেখা দিয়ক, ‘হায় হায়’ৰ সলনি ‘অহো’ শব্দ উচ্চাৰিত হওক - দুখো সুখৰ ৰূপত অনুভৱ হওঁক। দুখ-সুখৰ ন’লেজ (জ্ঞান) থকা সত্ত্বেও তাৰ প্ৰভাৱত যাতে নাহা, দুখকো উৎসৰ্গিত কৰি সুখৰ দিন আহি আছে বুলি ভাবা - তেতিয়া সম্পূৰ্ণ যোগী বুলি কোৱা হ’ব।

শ্লোগান: অন্তৰৰ আসন এৰি সাধাৰণ সংকল্প কৰা অৰ্থাৎ ধৰণীত পদাৰ্পণ কৰা।

!! ཨྐྱམ་ སྐྱའིྣ !!